אבר מן החי ממנו: יב השוחם את הבהמה אפילו

שחם בה שני הסיסנין. כל זמן שהיא מפרכסת אבר

ובשר הפורשין ממנה אסורין לבני נח משום אבר מן

החי: יג כל שאסור על ישראל משום אבר מן החי

אסור על בני נח. ויש שבני נח הייבין ולא ישראל.

שבני נח אחד בחמה וחיה כין ממאה כין מהורה חייבין

עליה משום אבר מן החי. ומשום בשר מן החי. ואבר

ובשר הפורשין מן המפרכמת אע"פ ששחם בה ישראל

שני סימנין. הרי זה אסור לבני נח משום אבר מן החי:

השנת הראב"ד

חםד האבר ואחד הכשר כו'. א"א ומן השף:

"אבל כעוף יראה לי ופו". א"א נ"ל שום טעום

סופר וראוי לסיום אבל ספרן:

כסף משנה

בכריתות ופוסק רבינו כלכם כס"ק דחים הייב על דם מן החי וכיון דכסוח דמו אינטריך למישרי שרנים ובן נח לם נאסר בדם ממילם מוחד אפילו לכסחלם בדם מן החי: כתב הראב"ד א"ח ומן כשף. ועל מ"ש רבים שבל השף יראה לי וכו" כתב הרחב"ד נרחה לי שום סעות כופר ורחף להיום פבל השרן. ושתי הכשבום ענין

מחד כם וכום שכרפב"ד סבר דלם שרי לי בלבר מן החי בין בהמה וחים ועוף כברי נח כי כיכי דום שפרי לן בישרטל כדפיחם בפרק ביד המסה וכמו שלבלר לכל השרן ליו חייבים על סבר מן החי ממט כמבואר נפרק ד' מיתום וכתו שכסבתי בכבח שקודם ע ולכן לדעם סרחב"ד לריך להגיה בדברי רבים חחד השבר חו הנשר הפורש מן הנהמה חו מן החיה פי מן כשף אכל כשרן יראה לי שפין כן נה נסרג מל פבר מן כחי ממנו ולפי הנהח כרפב"ד קשה על דברי רביע איך כחב אבל השרץ יראה לי דהא גמרא ערוכה היא בפרק ד' מיתות וכמו שכהבתי בבבה שקודם זו וכ"ל ספם דברי רבימ גרסיק בפרק גיד הנשה (דף ק"ח:) פ"ר חבר מן כהי מכנ בנכמה חים ושוף בין ממאין ובין מסורים דברי רבי יסודם ורבי פלפור וחכ"ה פינו מהג פלם בפסורים כבי שהיר אומר הימ נוהג הלא בבהמה מכורה בלכד ואחרים כחר הכי אמר רב גידל אמר רב מחלוקת בישראל אבל בבן נת ד"ה מוזהר על העתמים כמהורים חנים נתי הכי מבר מן

כחי כן נה מוזכר על כממאים כמכורים וישראל אינו תוזהר אלא על הסהורים בלבד וכו' אחר רב שיזבי אף אכן נמי חמנא אכל אבר מן החי מתנה אינו סופג ארבעים ואין שהיסתה מסהרתה במאי אילימא בישראל סביפא דאין שהיפה מסהרחה אלא לאו בבני נה מכלל דאסיר . וסירש"י אף אם נמי חמינה במס' מהרות דבן נה מוזהר [על הסממים] דהתם קפער י"ג דברים נפערו בנכנם פוף פהונ וכך וכך בנבלת עוף פתח וזו היא אחם מהן. אכל אבר מן החי מעוף פתח קתיירי אינו סופג. ודעם רבינו דרב שיזכי הכי מסרש למהמי דכולה בכן נח משסעי וה"ק אכל שבר מן החי ממנה שינו שושב שם הארבעים כלותר אין עושין שותו ב"ד אבל איסורא מיהם איכא ואם שחקה ועדיין היא מסרכסת לא ינאה עדיין מידי אבר מן החי עד שחתות ואע"ג דבכן נח ליכם ספינת מרבעים החי אינו סופג אם המרבעים דנקם אשגרח לישן הוא כלומר אין ב"ד פונשין אומו וכיון דאוקמוה למחני' דסהרות דקקרי מכל מבר מן החי חינו סופג מת המרבשים בכן נח משמע ליה לרבינו דכן נח בשף מיסודם הוא דאיכא שבל מיחה ליכש כדקחה אינו סוסג שם הארבעים כמו שכחבחי וליכש למימר דסיינו דוקם בעוף דהם לגבי בן נח לם שנם לן בין עוף ממם למסור ומשום דר' מני בר פטיש אוקי הסם מתני' דטברות רישא דקתני אינו סופג את הארבעים בישראל

וסיפת דקתני הין שתיפתה מפהרתה בבן נת ולדידיה נשמר דין כשף בבני נת פל דין

בהמם וחים וכיון דליכם הכרע כמאן הלכחא לכך לם מלפו לבו של רבינו לספוק סחם שאין כן נח נהרג על העוף אבל כחב יראה לי שאין בן נח נהרג על העוף כך נ"ל להשמיד דברי רבינו ואם חאמר. והא בסרק ד' חיהום מישטו שרלים מקרא ואם איתא עוף נמי כום ליה לעעוטי. ויש לומר דכי מפעפים התם שרלים להיינו לומר דשופרים אפילו לכהחלה אבל שופוח כהי דאינו נהרג על אבר מן החי דידהו מכל מקום איסורת איכא כיון דלא אימפיסו מקרא:

יא ומ"ש אחד הסבר או הבשר הפורש מן הבהחה וכו'. יחבאר בסמוך מהיכא נסקא ליה ומ"מ ק"ל דבש' גיד הנשה (דף ק"ב:) איפלינו רבי יוחק וריש לקיש דאר"י בשר מן החי אינו חייב עליו משום אבר אלא משום בשר בשדה סריסה ולריש לקיש חייב עליו משום אבר מן החי ורביעו בפרק ד' ופרק ה' מהלכות מחכלות אסורות פוסק כר"י דאינו חייב על בשר מן החי אלם משום סריפה והא ודאי בר נח לא הוזהרו על העריפה והיאך כתב כאן דבן נת נהרג עליו ול"ע:

אב השודת את הבסתה וכו'. בחולין פרק העוד והרועב (דף קכ"ם) מני רב אופעים ישראל ששחע בהתה ממאה לנכרי שחק בה שמים או רוב שמים ומפרכסם שבר הפורש ממנה כפורש מן ההי ובשר הפורש ממנה כפורש מן החי ואסוני לבני נח ואספר שעל ברייחא זו פתך רבינו כשכתב בכל שקודם צו שבשר הפורש מן החי אספר לבני נח ומכל מקום לריך שיון במה שכחכתי שם:

יב כל שלפור וכו'. כוונת רבינו לומר דשר דברים לפורים לבני נח ומוסרים לישרשל, אחד שישראל אין חייבין משום אבר מן החי אלא בססורים ובני נח בין ססורים בין מממים, שני שישראל כיון שנשחמה בבהמה רוב שמם אין בה משום אבר מן החי וחינו לבני נח כל זמן שהיא מסרכסה יש בה משום אבר מן החי וכבר כסבהי בסרק זם שלוגמא דמנאי באם אבר מן החי נוהג אף בסמאים ורבינו שסק בשרק ה' מהלכות מאכלות אסורות כרבק דאינו נוהג אלא בשהורים והיינו לישראל אבל לבר נח כבר כמבסי בזה הסרק מימרם דרב גידל אמר רב דאתר דלבני נח כ"ע מודן דמוזהר על הסמאים כמהורים והדין השמי ג"כ כבר כמכסי בכבא שקודם זו תני רב אושעים שאבר וכשר הפרשים ממסרכסם ששחם כם רוב שנים שלפור לבני נח משום לבר מן החי. לך ק"ל שרבינו כותב דין זה סחם ולא מפלינ בין בסתה מהורה לפמאה ואילו בהשור והרופב אתרינן בהדים שתוסך בשר מבסמה טהורה קודם שתולה לששה שלחד שכולה והחד ישראל היע הסור עליהם משום אבר מן החי ובפרק השוחע (דף ל"ג:) איכא שלחד שכולה איע הסור עליהם משום אבר מן החי ובפרק השוחע (דף ל"ג:) איכא שתולה שב של און שבהמה סהורה מפרכסם ספורם לבני נח משום אבר מן כחי ולפיקום החם חנים דלה כוומיה אחד עבו"ם ואחד ישרחל מוהרים בו ואם כן כום ליה לרבינו לפרש חילום זה ול"ע: אחדר כך מואסי להרשב"א שכתב נחורם הבית וז"ל לזמן שכו"ם של במ משים אי נמי של בשר הפורש מן הבהמה קודם שמצא נפשה אם בהמה שהיים שמישה היא וושאקם של ידי ישראל

לחם משנה

אך בשר בנסשו דמו לא האכלו ורוצה לומר הבשר דלא האכלו בשוד שהנשש בו וכדפירש"י בס' לרבע מיחוח (דף נ"ם) ל"כ שפיר משתמע לוכרה הבשל מן כחי ולמי מוכרהים לחלק בכך דחי לה קשים ברייחה דר' מושפיה לר' יוחק דמתר דכשר מן כחי פינו לוקה אלא משום סריסה דהא ר"ם אחר דבבר תן החי אסוד לבני נח וכן נה אינו הייכ משום טריפה אלא ודאי לריך לחלק כדכתיבום:

יב ובשר הפורשין מן המפרכסת כו'. למה שהקשה הרשב"ם על רבים דברייתם בהעור וכרוכב קלמרה בהדים דבהמה עסורה ששחמה ישרפל לפי' הודם שחום נסשה שכו"ם מוחר בה י"ל לדעת רבינו דהום דחמה מהלכה משום דקעתם

(דף ק"ב.) דמבר מן כחי מיקרי נמש שמש יהסכנו מים עושה חליפין שלא ישוב עוד כנפש כנפולה וכיון שכן מין כפיב חכילה פלח פנפש דהום חבר מן החי ועם הבשר רוצה לומר בשוד החיות עם הכפר שכל הכח היי שישכח דכתיב הכילה שבשר כדכשיב

מנדל עוז

מן סירק וזם .פשוט: אבל סעוף יראה לי שאין כן נח נסרג על אבר מן החי ממט: בתב סראב"ד ז"ל נראם לי שום ס"ם וראוי לסיום אבל השרן שכ"ל: ראבי אומר פמם אני של השרן הוה מי סביהו לכלל בשר וכל שלמן לה נחלקו ר' פקיבה והכיריו ריש פרק כל סבשר ופרק סמדר מן סירק

יא אבל העוף ידאה לי וכו'. ומ"ם כיון דישראל חייב שליו למה פפור ב"ל חהו השנח הראב"ד שכתב ומן העוף ובסמוך כתב נ"ל שזה ס"ם וראוי להיוח אבל השרץ עב"ל. וחמא בסרק גיד הנשה אמה"ח ב"ג מוזהר עליו על הסמהים כסהורים וחמא ממה"ח נוהג בנהמה היה ועוף וכו' וחין בכל השונים חינוק בין בהמה לעוף ופלונחם דחופי

אחד האכר *אחד

הפורש

הבהמה או מן החיה.

אבל העוף יראה לין*

שאין בן נח נהרג על

מיכח פלם חם נוהג בין בסהורים בין בסממים וחכ"ח חינו נוסג אל במסורים א"ר גידל מחלוקח בישראל אבל בב"נ דברי הכל מוזהר על הפמאים כפסורים וב"נ אזהרפו היא מיחתו הילכך אין מקום לחלק בין פוף לכהמה ולא בין מלקות למיחה: וליכא למימר שהוח סעות כחשר כחב הראב"ד וראוי להיום אבל השרן וכו' דעל השרן לם היה שומר רבינו יראם לי דחלמוד פרוך בשנים לו שלשם מקומות בלוחה סוביה שחין שמה"ח נוהג בשרנים לפי שחין דתן הלוק מכשרן הלא ודלי הין ספום בספר וכן משמע מהלשון וק"ל. ונרחה לחת מעם לדברי רבים דבפרק המדר מן הירק היכח פלונחם לשנין הטדר מן הכשר דר"ש חיח ליה דעוף בכלל בשר ורשב"ג סובר פוף לא סוי בכלל בשר אכי חמה"ח כחיב פך בשר בנפשו דמו לח מאכלו ולדידן דקי"ל כלכתא כר"ע מחבירו אית לן דבשר פוף הוי בכלל כשר דכחיב בקרח ונוהג בו אמה"ח אבל ב"נ למה יהרג דמני למימר קים לי כרשב"ג דעוף לה הוי בכלל כשר דקרם ולם נהיג ביה 'חמה"ח שהרי חין זה מכואר בכתוב, וחיכא למימר דלדידהו נמי

אסור אלא שאינו נהרג עליו וכן נראה מדברי רבינו. זה נראה לי ליישב סברת רבינו ז"ל דוק ותשכח:

יב השוחם לת הכבתה וכו'. פרק השוחם מ"ר לחם בר ישקב ש"ת מדר"ל מזמנין ישראל על בני מעיים וחין מוממן עכו"ם על בני מעיים מ"ם ישראל דבשחיקה סלים מלחם כיון דמיכם שהיסה משלייחם השחרי להו שכו"ם דבנחירה סגי להו ובמיחה סלים מילחם סני כשמה"ח דמו ש"ר ספם סוה יחיבום קמיה דרב חחם ב"י ובעפי דפימה ליה מי איכא מידי דלישראל שרי ולנכרים אסור ולא שמרי ליה מידי דאמינא הא סעמא קלמר ואט"ג דחנים דלם כרב אחם כ"ד משמע דהלכהה כווחיה כיון דמעמה קאמר ובכתה דוכתי שמרי' דנחירה שים להו ולם שחיפה הילכך כיון דחכתי לם מחה חייב עלם משום אמס"ח ונראם מדברי רבינו דאסור לבני נח אבל אינו נסרג עליו כאוכל אמה"ח ממש כיון דשחם בה רוב שנים אחחלה בה מיחה ותו דאיכא חניא דלא כוופיה דרב מחם ב"י ומפשר דרב מחם בדינים לם ממרם מלח לשנין מיפורם:

יג כל שאסור לישראל וכו'. כבר נחבאר זה ממה שכתבנו למעלה:

וכיצד

יא אחד המבר מו הנשר וכו'. מה שכתב רבינו דנשר מן החי אפור לבני נח נפקח לים מברייתם דר' מושעים בפרק העור והרומב (דף קכ"ם:). ומפי דהקבה סרב כ"מ דרבינו פסק בסל' מאכלום אסורות דבשר מן סחי אינו חייב אלא משום סריפה ובן נח סים חייב בסריפה נ"ל לחרן דר' יוחק לם קסחר אלם גבי ישרפל דכתיב לם חסכל כנפש עם ככשר דקפי סכילה מנפש וסידש"י ז"ל בפרק ניד הנשה

שנפשפסה ובהרבה מקומות: אוחד האבר או הבשר השורש מן הבסמה או מן החים כן נה נהרג עליו: בחב סרחב"ד ז"ל ומן סטוף עכ"ל: ואני חומר גם ר"מ עומו ז"ל כן כפב רים פרק כ' דסלכום מאכלות אסורות כי איסור אבר מן החי נוסג בכהמה בחים ובעוף אבל לריך להסכוק בדבריו